

LEBRIS

We know
books

LAURA INGALLS WILDER

PE MALUL RÂULUI
PLUM CREEK

Ilustrații de GARTH WILLIAMS

Traducere din limba engleză
de Cristina Lee

ANACRONIC

PENTRU COPII

Cuprins

1. UȘA DIN PĂMÂNT	7
2. CASA DE SUB PĂMÂNT	14
3. PAPURĂ ȘI STÂNJENEI	24
4. APE ADÂNCI	28
5. UN ANIMAL CIUDAT	34
6. O CUNUNĂ DE TRANDAFIRI	43
7. UN BOU PE ACOPERIȘ	51
8. GRĂMADA DE PAIE	58
9. VREMEA LĂCUSTELOR	67
10. VITE ÎN FÂN	73
11. GOANA	79
12. CAII DE CRĂCIUN	86
13. UN CRĂCIUN FERICIT	95

14. REVĂRSAREA RÂULUI	103
15. PODEȚUL	107
16. CASA MINUNATĂ	113
17. MUTAREA	124
18. CRABUL BĂTRÂN ȘI LIPITORILE	131
19. CAPCANA PENTRU PEȘTI	139
20. LA ȘCOALĂ	146
21. NELLIE OLESON	159
22. PETRECERE LA ORAȘ	166
23. PETRECERE LA ȚARĂ	175
24. LA BISERICĂ	183
25. NORUL SCLIPITOR	198
26. OUĂLE LĂCUSTELOR	212
27. PLOAIA	219
28. SCRISOAREA	230
29. CEL MAI ÎNTUNERIC E CHIAR ÎNAINTE DE RĂSĂRIT	234
30. LA ORAȘ	246
31. SURPRIZA	251
32. PLECAREA LĂCUSTELOR	265

33. ROȘILE DE FOC	274
34. SEMNE PE TĂBLIȚĂ	282
35. AVÂND CASA ÎN GRIJĂ	288
36. VÂNTUL DE PRERIE	299
37. VISCOLUL ÎNDELUNGAT	305
38. ZIUA CU JOCURI	319
39. A TREIA ZI	327
40. A PATRA ZI	329
41. AJUNUL CRĂCIUNULUI	342

UȘA DIN PĂMÂNT

Urmele palide lăsate de căruțe s-au întrerupt, iar Tata a oprit caii.

Când roțile s-au oprit din învârtit, Jack s-a tolănit în umbra dintre ele. Și-a afundat burta în iarbă și s-a întins pe labele de dinainte. În golul împlănit dintre ele, nasul îi intra la fix. Părea cu totul relaxat, dar urechile îl dădeau de gol. De multe zile, cât e ziua de lungă, Jack tropăise pe sub căruță. A tot tropăit așa încă de când părăsiseră căsuța de bușteni din teritoriul indienilor, dincolo de Kansas, dincolo de Missouri, dincolo de Iowa, departe în Minnesota. Se obișnuise să se odihnească de fiecare dată când se oprea căruța.

În căruță, Laura s-a ridicat în picioare. La fel și Mary.

— Țsta trebuie să fie locul, a spus Tata. E jumătate de milă mai sus de Nelson. Am străbătut o jumătate bună de milă și râul e aici.

Laura n-a văzut niciun râu. A văzut un mal ierbos și, dicolo de el, un șir de coame de sălcii legănându-se în vânt. În rest, ierburile preriei se unduiau departe, la marginea cerului.

— Acolo pare-a fi un fel de grajd, a spus Tata, uitându-se de după coviltir. Dar unde e casa?

Laura a tresărit. Lângă cai apăruse un bărbat. Nu văzuseră pe nimeni până atunci și, deodată, bărbatul acela era acolo. Părul îi era blond deschis, fața-i rotundă era la fel de roșie precum a indienilor, iar ochii îi erau atât de spălăciți, încât ai fi putut crede că i-a căpătat din greșeală. Jack a început să mârâie.

— Stai pe loc, Jack, a spus Tata, apoi l-a întrebat pe bărbat: Sunteți domnul Hanson?

— Da, a spus el. Tata a vorbit rar și tare:

— Am auzit că vreți să mergeți spre vest. Vă vindeți locul?

Omul s-a întors încet către căruță. S-a uitat

la cai, la Pet și Patty. După o vreme, a spus iar:

— Da.

Tata s-a dat jos din căruță, iar Mama a spus:

— Puteți coborî să cercetați locul, fetelor.

Știu că v-ați plictisit să stați nemișcate.

Când Laura s-a dat jos, Jack s-a ridicat și el, dar trebuia să stea sub căruță până când i-ar fi spus Tata că are voie să iasă. S-a uitat după Laura, care începuse să alerge pe o cărăruie micuță ce trecea pe acolo.

Cărăruia ducea, printre ierburi pitice, până la malul râului. Jos era apa, clipocind și scânteind în soare. Dincolo de râu crescuseră sălcii, iar la liman cărarea se răsucea și cobora pieziș pe malul ierbos, ce se înălța ca un zid.

Laura a coborât cu grijă. Malul se înălțase atât de mult în jurul ei, că nu mai zărea căruța. Avea doar cerul deasupra, iar jos, apa vorbea pe limba ei. Laura a mai făcut un pas, apoi încă unul. Cărarea se oprea într-un loc bătătorit; apoi se răsucea din nou și cobora către râu în scări. Apoi a văzut ușa.

Stătea dreaptă, înfiptă în malul ierbos.

Semăna cu o uşă de casă, însă orice-ar fi fost dincolo de ea, era îngropat în pământ. Uşa era închisă. În faţa ei stăteau tolăniţi doi câini cu mutre hidoase. Au văzut-o pe Laura şi s-au ridicat încet. Laura a fugit foarte repede înapoi, către cărare şi căruţa protectoare. Mary era acolo, iar Laura i-a şoptit:

— E o uşă în pământ. Şi doi câini mari. S-a uitat în urmă. Cei doi câini mari se apropiau.

De sub căruţă, s-a auzit mârâitul puternic al lui Jack. Le-a arătat câinilor colţii lui fioroşi.

— Sunt câinii dumneavoastră? l-a întrebat Tata pe domnul Hanson. Domnul Hanson s-a întors şi-a rosit cuvinte pe care Laura nu le putea înţelege. Însă câinii au înţeles. Unul după altul, s-au strecurat dincolo de malul râului şi-au dispărut. Tata şi domnul Hanson s-au îndreptat încetişor spre grajd. Grajdul era mic şi nu era făcut din buşteni. Pe pereţi crescuse iarbă, iar acoperişul era invadat şi el de buruieni care fluturau în vânt.

Laura şi Mary au rămas pe lângă căruţă, unde era şi Jack. Se uitau cum se leagănă şi se

apleacă ierburile și florile galbene ale preriei. Păsările tâșneau din iarbă, se ridicau și se scufundau la loc. Cerul se curba foarte sus, iar marginea lui cobora lin către muchia îndepărtată a pământului.

Când Tata și domnul Hanson s-au întors, l-au auzit pe Tata zicând:

— Bine, Hanson. Mergem mâine și rezolvăm cu actele. În seara asta, campăm aici.

— Da, da, a încuviințat domnul Hanson.

Tata le-a ridicat pe Mary și Laura în căruță și-a mânat caii spre prerie. I-a spus Mamei că-i dăduse domnului Hanson caii în schimbul pământului și mânzul și coviltirul pentru recoltă și boi.

Le-a deshămat pe Pet și Patty și le-a mânat către râu să se-adape. Le-a legat de țărugi și a ajutat-o pe Mama să așeze tabăra. Laura era tăcută. Nu voia să se joace, iar când s-au strâns în jurul focului să mănânce, nu i-a fost foame.

— Ultima noapte în aer liber, a spus Tata. De mâine ne instalăm iar. Casa e pe malul râului, Caroline.

— Oh, Charles, a spus Mama. O casă în pământ. N-am mai locuit niciodată în așa ceva.

— Cred că ți se va părea foarte curată, i-a spus Tata. Norvegienii sunt oameni curați. O să fie plăcut la iarnă, și nici nu mai e mult până atunci.

— Da, ar fi frumos să ne instalăm înainte să înceapă ninsoarea, a încuviințat Mama.

— O să stăm aici doar până culegem prima recoltă de grâu, a spus Tata. Apoi vei avea o casă pe cinste, iar eu voi avea cai și poate chiar și o trăsură. Țsta e un loc grozav pentru grâu, Caroline! Pământ bogat, nivelat, fără să ne luptăm cu copaci sau pietre. Nu înțeleg de ce Hanson a semănat un lot atât de mic. Trebuie să fi fost un anotimp secetos sau Hanson nu se pricepe, grâul lui este atât de subțire și ușor!

Dincolo de lumina focului, Pet, Patty și Iepuraș mâncau iarbă. Mușcau din ea cu smucituri puternice, apoi stăteau și mestecau, privind prin întuneric la stelele licăritoare. Animalele dădeau din cozi liniștite. Nu știau că fuseseră date la schimb.

Laura era mare de-acum, avea șapte ani. Era prea mare ca să plângă. Însă n-a putut să nu întrebe:

— Tată, chiar trebuia să le dai pe Pet și Patty? Chiar trebuia, Tată?

Brațul Tatei a tras-o mai aproape, într-o îmbrățișare caldă.

— Păi, bărdăcuța mea, a spus Tata, lui Pet și Patty le plac călătoriile. Sunt căluți indieni, Laura, iar aratul este o muncă prea grea pentru ele. Vor fi mult mai fericite călătorind spre vest. N-ai vrea să le ținem aici, să le chinuim la plug. Pet și Patty vor pleca în călătorie, iar eu, cu boii aceia mari, pot ara un câmp mare și-l pot pregăti pentru grâul de primăvara viitoare. O recoltă bună de grâu ne va aduce mai mulți bani decât am avut vreodată, Laura. Și-atunci vom avea cai și rochii noi și tot ce ne putem dori.

Laura n-a mai spus nimic. Se simțea mai bine cu brațul Tatei în jurul ei, însă nu-și dorea altceva decât să le păstreze pe Pet și Patty. Și pe Iepuraș, mânzul cu urechi lungi.